

Kaptein Praun.

Uks Teekäia, kes omma seltsiga Gottlandi maal reisimas olnud, kirjotab seddawiisi:

Pärva pärrast sedda, kui meie Klasgowi linnast saime ärratuluud, jäume ühe allerõitse seisma. Mis meie siin näggime, se moodub wist igga hea inimesse süddamesse. Uks mees, ei mitte uhke, agga ommeti fawniste ehhitud, tuli ratsa hobbosega seinaa trakterite, kus meie forteris olime. Temma astus hobbose seljast mabha, andis hoost sure rutoga trakti perre mehhe kätte ja lipas ühe wanna mehhe pole, kes prüggiud
ulitsa

ulitsa kallal tõdd teggi ja needte ueste mabhapandud kirowid nuiagga liini tampis. Sai temma wanna meest lahkeste terretanud, siis ta pallus temma käest nuiat enne kätte, hakkas tampima ja ütles: Se on wist raske ja kibbe tõ nifuggusse wanna mehhe kobra. Eks teie olle siis ühtegi poega, kes sedda woiks ennese hõleks wõtta? Wanna mees wastas: Jah, aus Herra, mul on kolm wahwa poega, agaa need ei olle siin. Wõtras ütles: Arge mimmetag mind ausaks Herraks; minno kobra on enneminne teie halli Peale au anda. Kus siis teie poia on? Wanna mees kostis: Minno wannem poeg on wae peäl, Ostindia maal, ja norem länud nüüd ka wae peäle, karsma kuida on weab, ehk temmast ka nifuggune woiks sada, kui temma wannem wend on. Wõtras küsis äkkis: Kuida siis teie kelmise poia luugu on? Siin pühkis wanna mees silmi ja ütles: Kuito, healega: Se waene pois on minno eest
läe